

RĂSĂRITUL NOSTRU

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Dir.: V. D.-LEORDA

Redacția și Administrația:

Calea 13 Septembrie nr. 221

București VI

Abonament pe an 200

Pentru Instituții 2000

„Sprijin” 1000

Un an de jertfă pentru Cruce și Civilizație

22 Iunie 1941 — 22 Iunie 1942, este un an de mare jertfă și de îndeplinirea destinului poporului românesc. Prin sângele vărsat de cei mai buni fii ai noștri și umăr la umăr cu camarazii bravei armate germane, am adus cea mai supremă contribuție la salvarea civilizației, luptând și distrugând pe cel mai hidos și păgân dușman al omenirii civilizate: comuniștii.

În acest popas de an, încheiat cu mare jertfă și cu glorie, gândul nostru îngenunchiază cu venerație și emoție în fața marilor noștri EROII ostași ai Regelui-cavaler Mihai I, care sub conducerea și porunca marelui Mareșal Ion Antonescu, salvatorul și reîntregitorul României noi, ne-a dus din izbândă în izbândă, din memorabila zi de 22 Iunie 1941, prin răspi-catul: „Vă ordon: Treceți

Prutul, zdrobiți vrăjmașul din răsărit și miază-noapte. Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți.

Plecați astăzi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare, ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor.

Fiiți vrednici de trecutul românesc. Veți lupta cot la cot, suflet la suflet, lângă cea mai puternică și glorioasă armată a lumii.

„Izbânda va fi a noastră.

La luptă!

Cu Dumnezeu înainte!”

Slavă lor și celor ce luptă pentru izbânda finală!

V. DIMITRIU-LEORDA

Prietenul nostru: Cainele

„Câine ce ești!...”

„Ești mai rău decât un câine!...”

Cine a fost acela care a putut imagina aceste expresii pentru a caracteriza un om hain la suflet?

„Inimă de câine?”

Dar ar trebui să fie considerat drept un mare elogiu adus cuiva, faptul de a-l compara cu tovarășul plin de cel mai sincer devotament, atât de înțelegător, atât de simțitor, cum este câinele.

Ar mai fi oare nevoie să mai

facem dovada cât de credincios și de bun este acest animal?

Îl bați, el se gudură, schiaună, se tăvălește la picioarele celui care-l maltratează, implorând milă, îndurare, un pic de afecțiune.

Dar în paginile ce urmează se vor întâlni atâtea elocvente exemple și isprăvi de prețioasă colaborare ale acestui prieten, poate a celui mai bun prieten al omului, încât o reabilitare a câi-

nelui o socotim foarte la locul ei.

Căci în afară de atribuțiunea sa principală de păzitor al bunurilor stăpânului, nenumărate sunt ocaziile în care acest inteligent patruped servește interesele omului. Îl vedem când în ipostaza de salvator, când la ham, când la vânătoare, sau la curse, când săvârșind adevărate minuni prin circuri și pe ecran și câte și câte...

„Adevărata civilizație stă în respectul vieții acelor ființe care niciodată nu fac rău — ceea ce nu este cazul cu oamenii” — se exprima nu știu care

Dacă în unele țări se merge

cam prea departe cu iubirea de animale, chiar până la o nevino-vată exagerare, când li se creiază parcuri unde câinii sunt îngrijiți în timpul când stăpânii lor se află după treburi, cimitire și restaurante pentru cățeluși vegetarieni, etc., în schimb trebuie să recunoaștem că dacă la noi grija pentru „jevrute” nu a atins încă formele exagerate de aiurea, în schimb avem alte ciudățenii, care ne pun într-o lumină puțin plăcută pe planul atenției ce o dătorăm bietelor necuvântătoare.

Ne amintim cum până în anii

(Urmare în pagina 2-a)

Cum se vor face încadrările, transferările și numirile de titulari în învățământ

Ministerul culturii naționale și al cultelor, pentru a normaliza școala pe cât se poate în împrejurările de azi pe deoparte, iar pe de altă parte pentru a se face dreptate celor cu examenul de capacitate integral cari s'au dedicat învățământului și nu s'au fixat de ani de zile la catedrele lor din cauze independente de voința lor, a hotărât următoarele:

I. Se vor face încadrări, transferări, numiri de titulari dintre candidații cu examen de capacitate integral, iar detașările și numirile de suplinitori în Basarabia, conf. legii.

II. La catedrele libere se vor face numiri de titulari cu incre-

dintare dintre cei cu examen de capacitate integral, modificându-se art. 128 și 150 din lege, ca să se dea puțința profesorilor din această categorie, de a se bucura de anii de suplinire ca buni pentru pensie și gradatie.

III. S'au hotărât examene de capacitate pentru cei corigenți, cari vor începe la 1 Octombrie 1942 și cei reușiți vor deveni titulari, cu încredințare de post, în cursul anului.

IV. Se studiază de către minister posibilitățile unui examen integral de capacitate pentru licențiații și licențiile cu seminar pedagogic.

centrele pentru ocrotirea copiilor, prin mijlocirea medicului primar de județ și în acord cu consiliul de patronaj local.

8. Regimentele să se intereseze pe cât posibil de copii orfani ai ostașilor lor (să-i primească copii de trupă, să-i ajute la școli,

săi îndrumeze la muncă, etc.) colaborând, ori de câte ori este nevoie, cu comitetul județean al Consiliului de patronaj.

Vice-președinte și președinte interim al Consiliului,

Prof. MIHAI A. ANTONESCU

Cotele lunare pentru familiile concentraților

Ministerul apărării naționale comunică:

Prin jurnalul consiliului de miniștri nr. 558 din 30 Mai 1942, publicat în Monitorul Oficial nr. 134 din 12 Iunie 1942, s'au fixat pentru familiile concentraților și mobilizaților următoarele cote lunare:

— București: cota principală lei 1.200; cota adițională, câte 600 lei lunar.

— Celelalte municipii: cota principală lei 900; cota adițională câte 600 lei lunar.

— Comune urbane reședințe de județ: cota principală lei 800; cota adițională, câte 500 lei lunar.

— Comune rurale: cota principală lei 500; cota adițională câte 800 lei lunar.

Cota principală este destinată

acoperirii cheltuielilor de ordin general ale gospodăriei mobilizatorului și se cuvine soției sau în lipsa acesteia, celui mai în vârstă dintre membrii îndreptățiți la ajutor, ori în lipsă, unui tutore adhoc numit de către autoritatea comună, în comunele rurale și de către autoritatea polițienească respectivă în municipii și comune urbane.

Cotele de mai sus se vor plăti cu începerea din Iulie 1942, conform Instrucțiunilor nr. 5100 din 10 Iunie 1942, publicate în ziarul „Universul” cu data de 12 și 13 Iunie 1942 și care se vor pune în aplicare pe data de 1 Iulie 1942.

Aceste instrucțiuni se vor trimite în copie tuturor unităților militare prin comandamentele respective și primăriilor, prin prefecturile de județ.

Indrumări pentru opera de ajutoare a celor ce își fac datoria către Țară

1. Învățătorii, preoții, primarii și notarii, sunt datori să lămurească populația prin ședințe dese — săptămânale, obligatorii — asupra ajutoarelor ce se dau (să se explice că ajutoarele nu se pot da la toți, sau mai mult de cât se dau în prezent); să se îndrumeze cetățenii la muncă cât mai mult, mai ales pe femeile fără copii, copiii apti de muncă, etc., cultivându-le sentimentul împlinirii datoriei.

2. Pentru a se evita eventuale greșeli în calcularea drepturilor provizorii cuvenite invalizilor, văduvelor și urmașilor celor morți și dispăruți în război, comandamentele teritoriale vor ridica imediat dela corpurile de trupă toate actele ce au servit ca bază la emiterea și liberarea carnetelor de drepturi provizorii.

3. În viitor corpurile de trupă nu vor mai reține asupra lor asemenea acte ci, după ce vor emite carnetele, vor înainta actele comandamentelor teritoriale, odată cu raportul prin care anunță eliberarea carnetelor.

Comandamentele teritoriale au obligațiunea ca, în termen de 3 zile dela primirea raportului, să verifice dacă sumele înscrise în carnet corespund prevederilor legale și să avizeze administrația financiară spre a dispune plata.

3. Organele ministerului de interne și ale ministerului culturii naționale cum și comitetele de patronaj, vor îndruma femeile cu mai mulți copii, în special văduvele, să-i dea pe cei apti la școlile statului, la meserii, la stăpân.

Cererile acestora, individuale, scrise, să fie înaintate de comitetele comunale, comitetelor de patronaj județene, pentru soluționare.

4. Comitetele de patronaj să treacă de urgență la aplicarea art. 62 din reg. legii 94, referitor la plasarea invalizilor, văduvelor și orfanilor de război (să colaboreze efectiv la ajutorarea invalizilor orfanilor și văduvelor de război, înlesnindu-le completarea inventarului agricol sau plasarea în întreprinderi industriale cu concursul Camerelor de muncă județene).

5. Să se ia măsuri contra acelor care nu ar accepta îndrumarea dată de Consiliile de Patronaj (pierderea pensiei prevăzută de art. 58 din reg. legii 794/1941).

6. Învățătorii, să aibă o deosebită sollicitudine pentru orfanii de război, să-i supravegheze la învățătură și să îngrijească de in-

durarea lor viitoare. Pentru greutățile pe care le-ar întâmpina în această acțiune, să ceară concursul autorităților școlare, și pe cel al comitetului județean de patronaj.

Pentru asistența medicală. În caz de boală, învățătorul va apela fără interes la medicul oficial cel mai apropiat.

7. Orfanii care nu pot fi ocrotiți de mamă sau de rudele apropiate, să fie îndrumați spre

O audiență la Impăratul Jawei

— Aspecte dela curtea imperială din Jawa —

Agencia „Uta” aduce câteva date în legătură cu o audiență la împăratul Jawei extrem de interesantă, putându-ne face o idee, acum când războiul în Extremul Orient e în fierbere mai adecuată despre stările de lucruri și mentalitatea poporului care constituie marea colonie olandeză.

Reședința Impăratului Jawei, „Susuhunan”-ul, anume orașul Susukarta, reprezenta în ultimul timp, singurul domeniu asupra căruia își putea exercita Impăratul autoritatea. Înainte vreme, Impărații domneau asupra întregii insule Java, însă puterea căzu în mâinile Olandezilor, reprezentați de guvernatorul lor. Cel care voia să compare în fața Impăratului, trebuia să ceară îngăduința guvernatorului olandez. Reședința imperială se află în mijlocul orașului aceluia de 200.000 locuitori, cu o circumferință de 30.000 km. Reședința propriu zisă număra 20.000 de locuitori, denumită fiind „Kraton”.

Vizitatorul care pătrunde în „Kraton” e, mai întâi, întâmpinat de garda imperială. Uniforma e împodobită cu multe fireturi, iar pieptul sentinelei e plin de decorații. Pălăria are o pană înaltă, dar pantaloni ostășului sunt rupți, iar încălțăminte lipsește cu desăvârșire. Puștile, niște arme învechite ce nu mai pot fi folosite pentru tragere, au în vârful țevii o pană, căci Javanezilor le plac mult podoabele. Casele, atât cele ale principilor cât și marele harem, „Krapoka” sunt construite din humă.

În ziua de audiență apărură numeroși demnitari, cu umbrele roșii și galbene, luând loc într-o curte pătrată, care era dominată de un turn chinezesc. Impăratul, „Buri-cul pământului”, șade pe un piedestal, un trunchi de con, acoperit cu mătase albastră. Deasupra Impăratului e baldachinul cel

auriu, alcătuit din 6 umbrele pușe una lângă alta. Pe cap împăratul poartă un kelok, o pălărie japoneză din paie, împletită. Ca îmbrăcăminte, poartă o uniformă de general japonez. Fața e sulemenită și pare o adevărată mască. Degetele Impăratului sunt încărcate cu inele de aur, împodobite cu diamante. Mestecă frunze de beter și din când în când scuipă într-un vas de aur, pe care îl ține patru lachei. Eticheta cere ca supușii Susuhunan-ului să se prezinte la audiență nu numai cu picioarele goale, dar și cu umerii și pieptul goi, pentru ca Impăratul să le vadă inima bătând.

Haremul cuprinde aproape 400 de femei. La acestea se adaugă 150 de prințese adevărate, tot atâtea prințese cari n'au decât jumătate de sânge princiar, 350 de alte doamne ce n'au decât un sfert, în sfârșit alte 200 de mame ale copiilor Impăratului. După audiență,

oastea aceasta alcătuită din 1100 de femei se pune în mișcare, condusă fiind de 12 favorite ale împăratului, în timp ce favorita actuală închide cortegiul. Deasupra capului ei se ține o umbrelă în formă de ciclamă, și de care atârna clopoței de aur. În timp ce toate celelalte femei sunt împodobite cu aur și diamante, purtând chiar diademe de briliante, ea singură e lipsită de orice podoabă, neavând nici măcar o pană în păr.

Acum și „fratele mai mare” al Impăratului, guvernatorul olandez, a devenit o figură legendară. Guvernatorul olandez, „msula de smaragd”, care este Java, reprezenta, cu cei 42 milioane de locuitori ai ei, cea mai populată țară agrară din lume, fiind o adevărată grădină a Imperiului Olandez. Dar colonia aceasta, de unde sosea zahăr, cafea, cauciuc, tutun și chinină, a trebuit să cadă victimă intereselor anglo-saxone.

Prietenul nostru: Câinele

(Continuare din pagina I-a)

din urmă, la ziua de lăsat-a secului, câinele era trecut la așa zisa târbacă, precum și alte scorneli distractive ale vulgului, pentru a nu mai pomeni de chipul sălbatec cum înțeleg țărani nostri și astăzi chiar să trateze pe acest animal atât de adânc legat de noi.

Omul când este nedreptățit, țipă, face — cum se spune — gură.

Bietul dobitoc ce vrei să faci. Îl vezi cum se prăbușește, îl po-didește sângele pe nas, schelălăește.

Atunci omul cu suflet trebuie să intervină, pentru a îngrădi aceste sălbăteci.

Trebuie să recunoaștem că și la noi a început ca anumite porniri

să se mai îmblânzească, astfel că spectacolele de cruzimi față de prietenii noștri necuvântători, pe care le întâlneai la tot pasul altădată să devină din ce în ce mai rare. Astăzi, la Facultatea de medicină veterinară, cu clinicile ei așa de bine utilizate, animalele domestice găsesc o îngrijire admirabilă.

Am adunat — n'asi putea afirma — cu prea multă trudnicie, tot ce am crezut necesar a pune la îndemâna acelor care vor găsi timp să zăbovească o clipă asupra vieții câinelui.

Am făcut-o în amintirea celui bun prieten Orghidan, a cărui amintire dăuioasă, stăruie adânc înfiptă în inima mea.

C.

POPORUL GERMAN

Recunoaște în mareșalul Ion Antonescu pe ostașul și marele conducător al statului Român

„Berliner Boersenzeitung“ a publicat în prima pagină, într-o ediție de seară, un articol intitulat: „Mareșalul Antonescu“.

Ziarul spune între altele: Conducătorul Statului român, primul ostaș al țării sale, îndrumă astăzi opera de reînnoire internă și externă a României. România a aderat la Alianță, luptând contra bolșevismului care amenința libertatea Europei. Mareșalul Antonescu se află astăzi în fruntea țării, având încrederea tuturor românilor și a tânărului său Suveran, M. S. Regele Mihai I, și fiind sprijinit de prieteneasca considerație și sincera simpatie a națiunilor cu care România se află astăzi unită într-o alianță având aceleași țeluri și aceeași soartă.

După ce arată evenimentele care au dus la venirea la putere a Mareșalului Antonescu, „Berliner Boersenzeitung“ adaugă:

Chemarea Mareșalului Antonescu în postul de Conducător al Statului român înseamnă o răspântie în istoria acestei țări. În interiorul țării partidele se combăteau, iar în afară se făcea o politică, ce nu se potrivea cu interesele naționale. Toate acestea aduseseră România într-o situație critică. În interior se creiașe primejdia unui război civil, iar în exterior o situație extrem de grea care numai prin politica înțeleaptă a puterilor Axei a putut fi evitată. Conducătorul Statului a tras consecințele din această situație. Cu programul său de „reînnoire a României“, care prevedea reforme energice în viața socială și administrativă a statului, el a pășit, ca un om de stat, educator și ostaș, în acest post, muncind fără preget, și a învins haosul. Cu o severitate nemiloasă. La început misiunea, stărpind corupția, care vlăguise toată țara, curățind România de clicile de partid, eliminând capitalul internațional străin, nimicind influența iudaismului și anunțând primul moral în viața publică și particulară.

Mareșalul Antonescu a dus o politică chibzuită, singura spre binele țării. În Noembrie 1940, România a aderat la Pactul tripartit. Drumul pe care Mareșalul Antonescu a condus poporul român nu a fost fără greutate. El a avut totdeauna aceeași țintă și anume: unitatea spirituală a comunității naționale.

Acest spirit și aceste intenții le dovedește de un an armata română, reînnoită, pe frontul eliberării naționale din răsărit. Când în August 1941 Führerul a distins pe Mareșalul Antonescu, ca primul comandant străin, cu „Crucea de Fier“ în gradul de cavalier, onorând prin aceasta victoria comună de pe frontul de est, sub conducerea vitează și neînfricoșată a Mareșalului Antonescu, s'a dovedit eroismul soldatului român, care a săvârșit atâtea fapte de arme glorioase, și, totodată, camaraderia de arme germano-română. Luarea Odesei este o victorie glorioasă pentru români, care s'au dovedit soldați viteji și în luptele inverșunate din cursul iernii trecute, așa după cum au luptat decisiv și la luarea Kerchi-ului și în bătălia dela Harcov.

În acest fel, încheie „Berliner Boersenzeitung“, armata românească confirmă, prin elanul ei militar, succesul muncii neobosite a Mareșalului său pentru reînnoirea și întărirea poporului român.

„Deutsche Allgemeine Zeitung“ publică un articol intitulat: „Mareșalul Ion Antonescu, soldat și bărbat de stat“, spunând între altele:

Caracteristica noii ordine pe care o împlinesc Germania și Italia pentru spațiul european și Japonia pentru cel asiatic constă în principiul conducerii, adică se bazează pe directivele date de personalități de seamă, ce îndrumă nu numai marile spații, ci și sectoarele parțiale ale lor. Între acestea trebuie socotit și Mareșalul Antonescu.

Arătând evenimentele care au dus la venirea Mareșalului Antonescu la putere, ziarul adaugă:

Mareșalul Antonescu a fost primit de întreaga națiune ca salvator după una din cele mai grave crize, fiind privit ca făuritorul unei noi Românie. În primul său program și prima sa chemare către țară, el a anunțat mari reforme în viața statului și în cea socială și a cerut din partea poporului său fapte vrednice spre a putea atinge marile țel ce și-l propusese. Mareșalul Antonescu a exprimat imediat linia politicii sale externe, trimițând Führerului și Ducei telegramme prin care le făcea cunoscută atitudinea sa. El devine, în calitate de Conducător al poporului român, unul din cei mai de seamă făuritori ai noii Eu-

rape. Trebuie să se sublinieze în cât de scurt timp Mareșalul Antonescu a adus România pe drumul ascensiunii, ferind-o de noui zguduiri. Prietenia cu puterile Axei a evaluat tot mai strâns de oarece, precum el a afirmat, interesele politice și economice ale României merg în perfect acord și securitatea țării sale nu putea fi realizată decât numai în strânsă colaborare cu Germania și Italia. După ce a aderat la pactul tripartit și pactul anti-komintern, România a intrat, la 22 Iunie 1941, alături de armata germană, în hotărâtoarea luptă contra bolșevismului.

Armata română, fusese instruită pentru această grea operă de către misiunea militară germană, astfel că în scurt timp ea a putut, în strânsă camaraderie de arme, să obțină în partea de sud a frontului de răsărit mari succese. România este alături de Germania din nestrămutată hotărâre a Conducătorului ei, de a duce lupta de distrugere a inamicului bolșevic până la capăt, de oarece numai astfel poate fi asigurat viitorul statului și al poporului român.

După ce relevă înaltele distincții militare române și germane care au fost conferite Mareșalului Antonescu de M. S. Regele Mihai și de Führer, în semn de recunoaștere a operei sale,

„Deutsche Allgemeine Zeitung“ subliniază credincioasa amicitie și nezdruincata camaraderie de arme dintre germani și români. Poporul german, spune ziarul în încheiere, recunoaște în Conducătorul Statului român pe ostașul și bărbatul de stat exemplar, care oferă nu numai poporului său, ci și luptei comune de eliberare a Europei de bolșevismul imperialist, marile sale calități.

Într'un articol închinat personalității Mareșalului Antonescu, „Frankfurter Zeitung“, după ce relevă spiritul de adevăr și dreptate care caracterizează pe Conducătorul Statului român, declară:

Toată munca și suferințele sale au fost răsplătite pe deplin. Ostașul a învins și a reușit să facă ceea ce alți oameni de stat nu au putut: să scoată la lumină adevărul și să aducă România acolo unde îi este locul. El a alăturat România Axei. Români au pentru ce să mulțumească Conducătorului lor.

Și „Berliner Illustrierte Nachtausgabe“ a publicat un articol redacțional dedicat Mareșalului Antonescu și intitulat „Salvatorul și unificatorul României“ scoțând în evidență ascensiunea poporului român, sub conducerea înțeleaptă a Mareșalului Antonescu.

Războiul Tonaajului

un articol de d. Dr. GOEBBELS

D. dr. Goebbels, ministru propagandei, a publicat în revista „Das Reich“ un articol intitulat: „Războiul tonaajului“, în care a spus între altele:

Nicăieri inamicul nu se simte atât de vulnerabil în clipa de față ca în domeniul transporturilor maritime. Pentru prima dată din Septembrie 1940, un ziar din Londra constată acum că Anglia, dacă situația actuală va continua, va pierde războiul, în timp ce mai multe ziare americane par să mărturisescă că Germania scufundă mai multe vase decât sunt în stare să construiască Statele Unite și Anglia, în vreme ce puterile anglo-saxone sunt departe de a nimici atâtea submarine germane câte poate să construiască Germania.

Aceasta nu constituie decât o interpretare foarte îngăduitoare a pericolului în care se află actualmente puterile anglo-saxone și se înțelege, că opinia publică din țările inamice cere cu tot mai mare s'arzuință să fie informată în sfârșit asupra situației actuale a războiului tonaajului.

Se știe că d. Churchill a declarat acum 5 luni că în viitor numărul și tonaajul vaselor comerciale scufundate nu vor mai fi date publicității, din motive militare. Această argumentare a amiralității britanice este totuși cu mult prea grosolană. Este ridicol să se încerce să se ascundă ceva subma-

nelor noastre, care, în majoritatea cazurilor știu foarte bine ce au scufundat. Ceea ce eventual Anglia ar putea să ne ascundă nu este decât numărul și tonaajul vaselor pierdute prin mine sau prin cazuri de forță majoră. Prin aceste cifre tonaajul scufundat de noi, pe care-l cunoaștem, ar putea fi sporit.

În acest fel, războiul naval a intrat într-o fază ce amenință vital Anglia și Statele Unite. Dacă Anglia nu reușește să restabilească într'un mod oarecare legăturile întrerupte, atunci paralizarea metodei britanice este inevitabilă. Prăbușirea strategiei engleze nu mai este deci decât chestiune de timp. Războiul tonaajului nu este singurul mijloc de a paraliza Anglia, dar este unul dintre cele mai importante.

Se înțelege deci că d-nii Churchill și Roosevelt caută să se ascundă cu orice preț în spatele secretului militar și că umblă înfrigurați după noi mijloace de a face față în mod eficace pericolului submarinelor și de a reduce la un număr oarecum tolerabil vasele scufundate. Dar fiind că lucrul este mai greu în practică decât în propagandă. Dacă în cursul săptămânilor și lunilor viitoare situația inamicilor va deveni și mai critică, ne așteptăm sigur la noi manevre ale d-lor Churchill și Roosevelt cu scopul de a abate atenția națiunilor anglo-saxone de la acest pericol ce le amenință.

Fără îndoială, d-nii Churchill și Roosevelt vor încerca să batjocorească cifrele noastre prin statistici fanteziste. Trucul îl cunoaștem de multă vreme și știm cât valorează. Într-o bună zi popoarele din statele inamice vor cere să li se spună adevărul. Guvernele lor nu pot însă să mărturisească acest adevăr fără să recunoască în același timp existența unei primejdii de moarte. Nu le mai rămâne decât să bagatelizeze lucrurile, să pună la îndoială calculele și datele noastre și să abată discuția spre un alt subiect. În ochii opiniei publice mondiale, acești politicieni sunt prea legați și vinovați de acest război, pentru a putea recunoaște vreun eșec într'un domeniu oarecare. Ei trebuie să salveze aparențele până în ultimul moment, dacă nu vor să fie goniți rușinos de popoarele lor.

Contrar numărului vaselor inamice scufundate, pierderile armeei submarine germane nu corespund de fel fanfaronadelor britanice și nord-americane. Declarația d-lui Churchill că s'ar fi reușit să se controleze războiul submarinelor, pare venită depe altă lume. Prin aceasta nu se urmărește altceva decât să se bagatelizeze un pericol de moarte pentru strategia anglo-nor-americană.

În orice caz, Germania știe că în acest război, grație submarinelor ei, ea nu este o țară blocată și că în repetate rânduri a pus în defensivă pe inamic prin contra-blocadă.

În Anglia și Statele-Unite, opinia publică șovăie între un optimism neînfrânat și un pesimism disperat. Ziarele guvernamentale, care, din timp în timp examinează cauzele acestei iluzii, nu cutoază să recunoască că propriile lor informații mincinoase și amăgitoare sunt acelea care au dat națiunilor o falsă imagine a situației reale.

În ce ne privește pe noi, am intensificat operațiile, exploatând întregul nostru avantaj. Noi suntem hotărâți să nu ne abatem niciodată din calea dreaptă și să considerăm fanfaronadele inamice așa cum merită. Orice strategie își are limitele ei, care nu sunt fixate de dorinți, ci de fapte. Cel ce privește situația cu realism obiectiv, va fi totdeauna în avantaj. Noi știm exact unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm. Inamicul nu știe nici una, nici cealaltă. Iată de ce el va avea noi surprize, deosebit de neplăcute, în cursul viitoarelor săptămâni și luni.

Filozoful conștincios

Adese ori istoricii trebuie să-și dea multă osteneală pentru a putea afla ceva din viața intimă a oamenilor mari. Filozoful Emanuel Kant însă le-a ușurat această sarcină, înregistrând zilnic tot ce i se întâmpla, iar când a închis pentru totdeauna ochii la 12 Februarie 1804, moștenitorii lui au găsit un material bine organizat, care avea să permită generațiilor viitoare cunoașterea vieții renumitului profesor de logică și metafizică. Prietenii acestuia s'au îngrijit apoi ca să nu se piardă nici cele mai mici obiecte rămase ca amintire și astfel vizitatorul muzeului Kant din Königsberg își poate face o imagine clară asupra vieții lui Kant. Aci se găsește o serie de

însemnări ale lui Kant, despre ce mâncase la masă. De asemenea el însemna tot ce discuta cu oaspeții și prietenii lui. Kant se ferea să vorbească într-o societate veselă despre filozofie sau alte subiecte de știință. El a ținut cont de veniturile și încasările lui. Acum 150 de ani, salariul unui profesor era foarte mic, iar Kant încasa anual 340 taleri. 44 groși și 17 3/4 pfenigi. În afară de aceasta mai primea alimente. Dar filozoful din Königsberg, care a rămas celibatar, a știut să-și creeze, prin scrieri, o viață fără griji, iar din testamentul său se poate vedea că a putut economisi frumoasa sumă de 45.000 mărci.

DIVORȚUL LA NEGRI

Și Negri au început să divorțeze, însă cum bărbatul își cum-pără femeia, tatăl femeii este obligat ca să înapoieze obiectele primite ca preț (nasturi, bretele, pânză, etc.). Intotdeauna femeia cere divorțul, căci bărbatul n'are niciodată interesul să divorțeze, femeile lui fiind cumpărate și ca atare poate face cu ele ceiace vrea, acestea fiind supuse soțului ca și când ar fi sclave. De obicei tatăl fetii, căruia nu-i convine să restituie prețul primit se opune la desfacerea căsătoriei.

Ca motive de divorț, cele mai invocate sunt bătaia și faptul că bărbatul a mâncat carnea unui animal „tabri” pentru familia soției.

CINE S'A PUDRAT MAI ÎNTAI?

Bărbații au fost aceia cari s'au pudrat pe față cu mult timp înainte de a începe și femeile să se pudreze.

Prin anul 1614, ca să pară mai interesanți și să atragă publicul, în târgul din St. Germain, trubadurii au apărut în fața publicului mănjiți pe obraji cu făină. De aci înainte toți acești cântăreți au întrebuintat făina cu care se mânjeau pe obraji, așa că prin anul 1795, numai în Marea-Britaniei cei 50.000 de frizeri consumau peste 10.000 kgr. făină fină. Cu timpul făina s'a înlocuit cu pudra și a început să treacă și la femei, astfel că dintr'un obicei al trubadurilor, a devenit ceva mai mult ca indispensabil la sexul frumos.

SĂRUTUL

Sărutul este un obicei al Europeanilor, de unde s'a răspândit în toată lumea. Cu toate acestea există și azi popoare care nu cunosc acest obicei, care de cele mai multe ori este cel mai bun agent al schimbului de microbi.

De exemplu chinezii au învățat „sărutul” dela Europeni și sunt azi părți ale Chinei unde trăesc oameni care nu știu ce este sărutul. Deasemenea în multe ținuturi ale Africii centrale și la vechile triburi din Ceylon și Australia, sărutul este și azi necunoscut.

FEMEIA ȘI BAUTURA

Cum este văzută femeia prin prisma unui bețiv (după Cehov):

Femeia necăsătorită este astfel comparată cu băuturile: Femeia la 16 ani este apă distilată; de la 16—17 ani este limonadă; de la 17—20 ani Chamblis și chateau-yquem; de la 20—23 ani vin de Tokay; de la 23—26 ani șampanie; de la 26—27 ani Madiera și Xeres; la 28 ani cognac cu lămâie; de la 29—32 ani licheoruri; de la 32—35 ani bere; de la 35—40 ani cvas; iar de la 40—100 ani untdelemn de candelă.

Și femeia căsătorită este astfel comparată: soția este sifon; soacra zeamă de castraveți; adorata necunoscută este votca aperitivului; vătura tânără este Marsala și Porto; fata bătrână este lămâie fără cognac; logodnica apa rece de roze; mătușea oțet; iar toate femeile la un loc sunt comparate cu vinul de Caucaz cumpărat dela băcănie și care a fost nițel îndulcit, puțin vopsit, puțin diluat și nițel cam acrișor.

BUGET FEMENIN

În Anglia, la Londra, un birou a făcut o statistică asupra cheltuielilor femeilor pentru înfrumusețare. Englezoaicele au cheltuit într'un an 12 milioane lire sterline pentru tunsul părului;

2 milioane pe ondulațiuni; 40 milioane pentru farduri, pudră și parfumuri; deci în total suma de 54 milioane lire sterline într'un an de zile. După cum vedem este o sumă destul de frumușică. Dar la noi cât se cheltuiește?

ȘTIINȚA ȘI ARTA

Știința a avut să servească arta în chip foarte util. În ultimul timp ales, la Paris, un grup de falsificatori de picturi făceau absolut imposibilă stabilirea adevărului în artă. Un inventator francez arată însă o metodă originală, cum prin ajutorul razelor X se descopăr culorile contrafăcute și data exactă a timpului când lucrarea a fost executată. În urma acestei invențiuni, o categorie întreagă de pictori își văd cariera compromisă.

CUM SĂ TUȘIM ?...

În anotimpul acesta, foarte multă lume tușește. Sunt unii oameni, care atinși de o tuse cronică, tușesc în surdină, ceea ce e totodată igienic și cuviincios; alții din contra, simt o mare plăcere să tușească zgomotos, ceea ce e puțin politicos pentru vecini și prieteni, și foarte rău pentru ei însăși căci își rup și-si inflamează plămânii. Plămânii sunt făcuți dintr'o țesătură foarte delicată și buretoasă, care se inflamează și se astupă câteodată cu o mulțime de mucozități. Noi reușim să ne debarășăm de ele tușind. Or, e evident, că dacă rupem violent aceste substanțe adunate, facem rău țesutului pulmonar. Trebuie dar să ne obișnuim a tuși cât mai ușor posibil.

Bine înțeles, că cel mai bine este să nu tușim de loc...

LA CE POT SERVI ZIARELE VECHE

S'ar părea că jurnalele vechi n'au nicio valoare; în realitate, ele pot sluji în nenumărate ocazii într'un menaj.

Băgate în apă rece se pot spăla cu ele ferestrele; frecând cercevelele cu un ziar mult în apă, ele se curăță foarte bine.

Mototoliți un jurnal și frecați cu el mașina de gătit, petele de grăsime dispar și frecându-le mai des, mașinile de gătit vor fi bine întreținute; rugina nu le va roade.

Frecați în toate diminețile perile de haine cu o bucată de ziar, veți scoate astfel praful din ele. O gazetă, făcută mototol, curăță admirabil tigăile.

În sfârșit, mai multe ziare, pu-se deasupra plapomei, formează un înveliș cald și ușor pentru nopțile geroase și iarna.

ZBORUL PĂSĂRILOR DE LEONARDO DE VINCI

Enrico Facio din Geneva a descoperit un mic manuscris din trei foi scrise cu mâna de Leonardo da Vinci, care lipseau în originalul operei sale asupra zborului păsărilor. Astfel biblioteca din Torino și-a complectat manuscrisul marelui italian, aflat acolo de vreo trei sute de ani. Cele trei foi conțin principiile de mecanică și geometrie, din care se vede că Leonardo a fost un adevărat precursor al lui Galileus.

AQUAPLANUL

Un inginer german a inventat un aparat interesant pentru vo-

iajurile pe apă. Aparatul care a fost denumit „aquaplan”, se compune dintr'o mică platformă de lemn, cu două aripi laterale.

În față: un mâner pentru sprijinit și o manivelă pentru împri-marea direcției. Persoana stă în picioare pe platformă și dirijează manivela.

Aquaplanul aleargă cu o viteză de 65 klm. pe oră și nu se răstoarnă oricât de mari ar veni valurile.

E un aparat foarte practic și comod. De aceia a găsit numeroși amatori, care cu ajutorul aquaplanului pot face în deplină siguranță tot felul de excursii pe apă. Aparatul fiind prevăzut cu baloane de gumă, e în orice împrejurare menținut la suprafață, fără a exista vre-un pericol de scufundare. Aquaplanul are însă alt cusur însemnat. E cam scump !...

DRUMUL UNEI SCRISORI

Să nu vă supărați, dragi săteni, dacă o scrisoare, trimisă de cineva drag, vă sosește cu o întârziere de câteva zile.

Căci se întâmplă și întârzieri mai mari. Astfel, o scrisoare, trimisă în anul 1640, n'a fost deschisă decât în... 1935, adică

trei sute de ani după ce fusese — cum s'ar spune — pusă la cutie.

Pomenita scrisoare a fost găsită în Biblioteca Papei dela Roma. Ea era închisă și fusese sigilată în anul 1640.

Sigiliul era al Regelui Filip al patrulea al Spaniei, care a domnit între anii 1621 și 1665.

În scrisoare, Regele recomanda pe aducător Papei, pe care-l ruga să-i facă rost de o slujbă.

Omul cu pricina a pierdut, însă, scrisoarea. Așa se face că ea a ajuns să fie descoperită de-abia trei sute de ani mai târziu și — în loc să fie citită de Papa depe acele vremuri — a fost citită de Papa Pius al XI-lea, care, în 1935 trăia încă !..

PUTEREA SEMINTELOR

D. Recquerel, un învățat dela Academia de științe din Paris, și-a putut da seama, și ni-o spune acum, că unele semințe pot să încolțească chiar după 115 (o sută cincisprezece ani)...

Sunt alți învățați, cari cunosc semințe cu putere de încolțire și mai mare.

Astfel, s'au pomenit semințe din anul 1776, cari au încolțit după 159 de ani.

Și să ne mai lăudăm noi, oamenii, cu lungimea vieții noastre, când un singur bob de ovăz poate să trăiască mai mult, decât și cel mai învățat om din lume.

Cuvinte înțelepte

Bătrânețea nu te apără de ne-bunie.

SUETON (Vespas. 16)

Bătrânii le place să dea sfaturi bune ca să se mângâie că nu mai sunt în stare să dea exemple rele.

LA ROCHEFOUCAULD

Nu deștepta pe bețivul adormit. (Înțelepciune romană)

Aici, în Biserică, e loc pentru leac, nu pentru judecată, nu spre a da pedeapsă, ci spre a da iertare păcatelor.

IOAN GURA-DE-AUR

Popoarele se prăbușesc, tronurile se clatină, Biserica însă rămâne. NAPOLEON

Biserica e ca apa: cu cât presiunea asupra ei e mai mare, cu atât se ridică mai mult.

PIUS IX

(8.XIII 1878, către femeile Romei)

Experiența arată că nimic nu-i omului mai folositor decât blândețea și bunăvoința.

TERENTIUS

Un blestem crud nu poate fi zădărnicit de nicio jertfă.

HORATIUS (Ep. L. Carm. V)

Omul bogat sau cu o demnitate mare e sclavul banilor sau al rangului său.

SENECA

Dacă ai putea coborî în inima bogăților, ai vedea cât îi chinuie bogăția.

(Înțelepciune franceză)

Celor bogăți în veacul de acum poruncește-le să nu-și facă închipuiri trufase, nici să-și pună nădejdea în bogăția cea nestăbilită, ci întru Dumnezeu, care cu belșug toate ne dă, spre îndulcirea noastră. Poruncește-le să facă ce e bine, să se înăvuiască în fapte

bune, să fie darnici, să fie cu inimă largă.

APOSTOL PAVEL

(Ep. I către Timotei, VI, 17, 18)

Valoarea bogățiilor e în sufletul celui care le are. E o avere pentru cine știe să se folosească și o povară pentru cine cu ele abuz face.

TERENTIUS

„În noi toți oamenii se aude veșnic glasul unei porunci, care trebuie să fie ceva dumnezeesc: împlinește-ți datoria.

E un adevăr care cuprinde înțelepciunea tuturor religiilor”.

HEINRICH VON KLEIST

„Te înspăimântă moartea? Vrei să trăiești veșnic? — Trăiește în neamul tău! Dacă poți să faci aceasta, îți ajunge”.

FREDERICH VON SCHILLER

„Nu uita că trăiești prin puterea lui Dumnezeu: gândul acesta să-ți lumineze cugetul și să-ți dea puteri. Lucrează însă în viață, ca și cum n'ar exista nici un Dumnezeu care să-ți ajute și ar trebui să faci singur totul”.

IOHAN GOTLIEB FICHTE

HAZURI

NU PUTEA AUZI

— Când ai căpătat accesul de febră, ți-au clăntănit dinții ?
— Nu știu. Dinții mei se aflau pe noptieră și eu nu prea aud bine !

ȘI MAI GRAV

— Trebuie să fie grozav când o cântăreață își dă seama că și-a pierdut glasul !
— Da, însă e și mai grozav când nu-și dă seama.

IMPOSIBIL

— Un surd : Aș vrea să găsească o soție frumoasă și cuminte
— Un normal : Imposibil. La noi nu-i permis bigamia !